

jih je že spoznati, čigavi so. Dočim so obrazi kmečkih otrok lepo rejeni in rdeči, so otroci sitarjev slabe konstitucije in bledega lica.

Zlasti hudo se šele godi našemu sitarju, ako ga vrže bolezen na posteljo. Zapisan ni nikjer v bolniško blagajno in potem je v bolezni, ako nima svojih ljudi, navezan edino le na usmiljenost svojih sorojakov. Kaj pa čaka sitarja v starosti, si tudi lahko mislite! Kako potrebno bi pač bilo gojiti med temi trpini idejo starostnega zavarovanja in jo poudarjati zlasti pred onimi, katerih uslužbenci so.

Vkljub vsemu temu je sitar veselega obraza. Ob petju mu prihaja sito za sitom izpod rok in upapoln šteje dni do nedelje, da se bo mogel veselo spočiti par ur. Gotovo je dobiti, kot povsod, tudi med njimi lahkomišelnih ljudi, vendar pa je mnogo med njimi vnetih za čast božjo in za lepoto cerkve. Cerkve se sitar ne boji, zahaja tudi rad na božja pota, posebno na sitarska božja pota v Crngrob in na Breg, in sicer v Crngrob največ na sitarski Šmaren, t. j. 2. julija. —

(Dalje.)

CVETKO SLAVIN:

VEL LIST.

Kraj tihih kostanjev sedela
jesen je pod temno goró,
v laseh razpletenih imela
venec iz južnih je rož.

In srčni moj vzdih je priplaval
in prosil je gorko tako:
Daj eno le sladko mi rožo,
z rožo pa duši pokoj!

A krog zašumelo je drevje,
šumelo v večeru glasno:
vel listič je padel pred mene
s širnih kostanjev v temo . . .

Kot strun bi se srčnih dotaknil
z neznano, s skrivnostno močjo,
tam vstajale so melodije
pol že pozabljenih dni. —

In zopet sem blaženo upal,
in vse je nazaj mi prišlo,
kot bi se že tam za gorami
dvigala rožna pomlad . . .

